

Около 1830 години прѣкъ нѣтъ са възроди мысль за владыки роденныхъ Българь, ꙗ Българь, кои трѣгѣють вѣкъ изъ отъѣства си въ чуждыхъ Царствахъ, гдѣ-то видѣхъ благоустройство Црковно въ целой си светлицѣ и владыки, способны да предають на всяко, съединено въ едно Царство, плема Християнскихъ истинъ на живѣ народитѣ языкъ, да благоустроятъ цркви-ты си добръ, да поучають вѣвѣрены-ты нмъ отъ прѣваго нашего пастыря и наущника, господа нашего Исуса Христа словесна стада, какъ-то истини Пастыре а не какъ-то наемници и влчри. Тамъ Българскя мысль прѣмина и въ истой Българин; нъ поне всихъ Свархиа вѣхъ наплънены съ Гръкы владыками, то она ұтайса тъкмо до ѣкоего времени, за това облаче она са поимѣи' въ снѣжкѣ си силѣ послѣ въ Тръново, въ Софи, въ Пловдивѣ, въ Самоковѣ и Скопѣи въ Македонѣи. Въ Самоковѣ около 1833 години Самоковскы Християне, когда гладяхъ злоупотребиениа Архиреи съ Гръковѣи приаидихъ са, да са плаужь Цариградскому Вселенскому Патриарху иа Архиреи си и да просають достойнаго Архиреа и при това такъваго, кого они сами избиряють. Съ надеждѣ, що Патриархъ ще са съгласи' на прозьбѣ ихниъ, они приготвихъ за Архиреи чѣснлаго и достопоуцтеннаго, своего идиородца Рылскаго Иеромонаха, отца Неофита Дупин-унина, вѣи въ то время нмъ бѣше чѣтель; нъ надежда нмъ остана всѣе. Патриархъ поврѣзд и прати нмъ изъ Цариграда Владыкѣ Гръкѣ, и вѣи не знаеши вдринѣ слово по Българскѣ. Въ това исто время и въ Скопѣи скончашася Българе Християне когда-то проивнихъ два владыки Гръкы за ихъ злоупотребиение и не приахны иа чинѣ нмъ работы, обривахъ са съ молбѣ въ Цариградскому Вселенскому Патриарху за да нмъ даде' Архидиаконѣи достойнаго и родна Българина, идѣвчирса, що Патриархъ ще' нмъ чѣе' просѣбѣ, и они готвихъ своего Протопопа и Економа за владышкы санѣ и прѣстолю, добраго поучитѣйшаго и испытанаго старца Отца Димитрия; нъ и ихниа надежда оста прѣзиди и всѣе, здрѣо Вселенскы и Цариградскы Патриархъ и нмъ прати пакъ владыкѣ Гръкѣ. Така скрѣо стана и въ другыхъ градовехъ, и съ другими християны Българы, кои по неспѣждание отъ прѣстолюкъ, ихъ Архиепископъ Тръновскаго, Пловдивскаго и Срединскаго за ихъ нетерпимыи вѣче користолюбия и дѣхонства какъ и за много други испридуны ихъ чинѣ, работы и постѣни, какъ грабительства и блѣхъ и пр. и пр. и за нѣи грѣвѣшиесе невѣжѣство поутѣи до скотства достигавима; вмѣсто по ихъ просѣ Българѣ Владыкѣ, посрѣтиахъ пакъ Гръковѣи изъ Цариградскаго прѣзнаго духовничества испратени; нъ тмѣ Братнаи усѣвѣхъ само то, чѣи ограничихъ въ многои ихъ злоупотребиени и тѣи насилухъ, да са наущихъ, вѣче и по Българскѣ Божественѣи службѣи да служать, насилени ама противъ чѣение да нмѣть пакъ Гръковѣи.

Отъ таковыхъ постѣиновъ и дѣйстви Вселенскаго Цариграда Патриаршества Българе сквершено са чѣвчихъ, що оно са силѣи повѣче да тѣи чѣгѣтака' отъ колѣо, да тѣи чѣвчиха' и чѣвчиха' въ православной вѣрѣи и да тѣи наставлява' въ християнскихъ истиннахъ и иѣрлвственности; облаче прѣзъ всѣуко това даде нмъ, да разумѣють, какъ да ловяють всякый слухѣи зрадѣи Црковно ихнио и Християнско спасително добро.